

VIII.

Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ ταῦτα ἐκάθητο ὁ Οὐττερσον μετὰ τὸ δεῖπνον μόνος παρὰ τῇ θερμάστρᾳ, ὅτε αἰφνης εἰσῆλθεν ὁ ὑπὸ ὑπέρτης τοῦ Τζέκυλ Παῦλος. —

«Διατί τόσον ἄργά ἐδῶ; τί τρέχει;» ἠρώτησεν ὁ Οὐττερσον, καὶ παρατηρήσας ἀκριβέστερον τὸν ὑπέρτην, «Δί' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, Παῦλε» ἀνεφώνησε, «τί συνέβη; τί ἔχετε; εἶσθε ἄρρωστος; μήπως ὁ δόκτωρ κινδυνεύει;»

«Κύριε Οὐττερσον» εἶπεν ὁ γηραιὸς ὑπέρτης, «στὸ σπίτι μας συμβαίνει κάτι τι παράδοξον, ἀκατάληπτον.»

«Καθήσατε, Παῦλε» εἶπεν ὁ δικηγόρος, «πιέτε ἕνα ποτήρι κρασί· εἶσθε ὅλως διόλου ταραγμένους. Τί συμβαίνει;»

«Εἰξεύρετε πῶς ζῇ ὁ κύριος Δόκτωρ» ἀπήντησεν ὁ Παῦλος, «εἰξεύρετε, ὅτι μένει κλεισμένος ὁλοκλήρους ἑβδομάδας εἰς τὸ ἐργαστήριόν του καὶ δὲν τὸν βλέπει κανεὶς. Τώρα εἶνε πάλιν κλεισμένος, καί, — μὰ τὸν παντοδύναμον Θεόν, κύριε Οὐττερσον, κάτι φοβερό μυστήριον συμβαίνει 'στὸ σπίτι μας. Ἐγὼ φοβοῦμαι!»

«Διατί φοβεῖσθε; Εἰπέτε μου τί τρέχει;»

«Εἶνε τώρα περισσότερο ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα ὅπου μ' ἔχει κυριευμένον αὐτὸς ὁ φόβος. Κάτι φοβερό πρᾶγμα συμβαίνει 'ς τὸ σπίτι. Δὲν ὑποφέρω πλέον. Θὰ πεθάνω ἀπὸ τὸ φόβο μου.»

Ὁ Οὐττερσον παρετήρησε τὸν γηραιὸν ὑπέρτην μετ' ἐκπλήξεως καὶ μετὰ οἴκτου. Ὁ ἀνὴρ ἦτο προφανῶς μεταβεβλημένος τὴν ὄψιν· ἦτο κάτωχρος, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἐξέφραζον πράγματι αἰσθημὰ τι φόβου καὶ τρόμου. Οὐδὲ κὰν νὰ κυττάξῃ τὸν δικηγόρον εἰς τὸ πρόσωπον ἔλαβε τὴν δύναμιν, ἀλλ' ἐκράτει τὸ ποτήριον ἐν

τῇ χεὶρί, χωρὶς νὰ δοκιμάσῃ οὔτε κὰν τὸν οἶνον, καὶ εἶχεν ἀκίνητα τὰ βλέμματα καὶ σκοτεινὴν τὴν ὄψιν.

«Κάτι φοβερό πρᾶγμα θὰ συμβαίνει 'στὸ σπίτι,» ἐπανελάμβανε μὲ ὑπόκωφον φωνήν.

«Φαίνεται ὅτι ἔχετε πάντα λόγον νὰ φοβῆσθε» εἶπεν ὁ Οὐττερσον «ἀλλ' εἰπέτε μου ἀκριβῶς, τί συμβαίνει.»

«Κύριε,» εἶπεν ὁ Παῦλος μὲ τρέμουσαν φωνήν «πρόκειται περὶ κακουργήματος — περὶ δολοφονίας!»

«Περὶ κακουργήματος;» ἐφώναξεν ὁ δικηγόρος, ὅστις τώρα ὡσαύτως κατελήφθη ὑπὸ φόβου καὶ τρόμου, «περὶ κακουργήματος; Πρὸς Θεοῦ, εἰπέτε μου τί συμβαίνει!»

«Δὲν τολμῶ,» ἀπήντησεν ὁ Παῦλος «ἐλάτε 'στὸ σπίτι, καὶ βεβαιωθῆτε μὲ τὰ ἰδιά σας μάτια.»

Ὁ Οὐττερσον ἠγέρθη, ἔλαβε τὸν πλὸν του, καὶ ἐξῆλθε μετὰ τοῦ Παύλου δρομαῖος.

Ἦτο τρικυμιώδης, ψυχρὰ ἐσπέρα Μαρτίου. Ἐλαφρὰ καὶ διαφανὴ νέφη ἐφέροντο ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ἐλαυνόμενα ἀνὰ τὸν οὐρανόν, καλύπτοντα ἀλληλοδιαδόχως τὸ ψυχρὸν τέταρτον τῆς σελήνης. Ὁ σφοδρὸς καὶ παγετώδης ἀνεμὸς ἀνεσήκωνε στρόβιληδὸν μεγάλα νέφη κονιορτοῦ· ἦτο σχεδὸν ἀδύνατον ν' ἀνοιξῇ τις τὸ στόμα του διὰ νὰ ὁμιλήσῃ. Ὁ αὐτὸς ἀνεμὸς ἐφαίνετο ἀποδιώξας καὶ τὸν τρόπον τινὰ σαρώσας ἐκ τῶν ὁδῶν τοὺς ἀνθρώπους. Ὁ Οὐττερσον ἔλεγε κατ' ἐαυτόν, ὅτι οὐδέποτε εἶδε τὸ μέρος τοῦτο τῆς πόλεως τόσον ἔρημον, ὅσον τὴν ἐσπέραν ταύτην. Καὶ οὐδέποτε ἤσθάνθη τόσον ζωντῶς τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ βλέπῃ ἀνθρώπους, ὅσον τὴν ὥραν ταύτην. Αὐτὴ ἡ ἐρημία ἐπηρῶσε τὸ ἀπαίσιον συναισθημα, ὅπερ συνέσφιγγε τὴν καρδίαν του ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ μεγάλου τινὸς δυστυχήματος. (Ἔπεται συνέχεια.)

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΕΤ' ΑΛΛΗΛΩΝ.

Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἑρμάννου Χάιζερ.

(Συνέχεια.)

Ἐκτοτε παρήλθον ἕξ μῆνες. Ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλίᾳ ἐκράτει εἰς χεῖρας μίαν ἐπιστολήν, τὴν ὅποιαν ἤδη κατὰ τρίτην φορὰν ἀνεγίνωσκεν ὑπὸ μεταβαλλομένης ἐντυπώσεως. Ἡ ἐπιστολὴ εἶχεν ὡς ἑξῆς:

Προσφιλεστάτη μοι, ἀληθιμόνῃς Κλεμεντίνα Ἰουλίᾳ!

Μὲ τὴν πρόσρην ταύτην ἀποτείνονται πρὸς ὑμᾶς, καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ μοι δώσητε ὀλίγων στιγμῶν ἀκρόασιν.

Ὅτε πρὸ τινων μηνῶν σᾶς ἀπεχαιρέτισα καὶ ἀνεχώρησα, τὰ πάντα πέριξ μου μοι ἐφάνησαν νεκρά καὶ ἔρημα, διότι ἡ ἀπάντησις, τὴν ὅποιαν μοι ἐδῶκατε εἰς τὴν ἐρώτησίν μου, ἦτο δι' ἐμὲ πικροτέρα καθαρὰς ἀρνίσεως. Σᾶς ἠρώτησα, ἂν θέλετε νὰ γίνετε ἰδική μου. Σεῖς δὲ μοι ἀπηντήσατε: «Δὲν δύναμαι σήμερον νὰ σᾶς εἰπω οὔτε ναὶ οὔτε ὄχι. Τοιαῦτα σοβαρὰ καὶ νέα σχέδια δὲν δύναμαι νὰ συλλάβω ὑπὸ τὰς ζωντανὰς εἰσέτι ἐντυπώσεις τοῦ φοβεροῦ συμβάντος, ὅπερ μὲ ἐπλήξε. Ἐκ τούτου δύνασθε νὰ ἐννοήσητε ὅτι συνεπάδουν πράγματι πρὸς τὸν πατέρα σας, προσέτι δὲ ἐννοεῖτε ὅτι δὲν εἰμπορῶ νὰ σᾶς δώσω τὴν καρδίαν μου μὲ ὅμοια αἰσθήματα.» Ἐπειτα ὁμιλήσατε περὶ τοῦ χαρακτήρος μου καὶ μὲ ἐτιμήσατε διὰ τῆς καλῆς ἰδέας, τὴν ὅποιαν εἶχετε περὶ ἐμοῦ. Μοὶ εἶπατε ὅτι εἰμαι ἱκανὸς νὰ καταστήσω χιλιάδας ἀνθρώπων εὐτυχεῖς, περὶ τοῦ ἑαυτοῦ σας ὅμως εἶχετε ἀμφιβολίας, διότι οἱ χαρακτήρες ἡμῶν ἔχουσι πάρα πολὺ μεγάλην συγγένειαν.

Ἡ ὑπόληψις τὴν ὅποιαν εἶχα πρὸς ὑμᾶς ἐπηρῶθη ἐτι μᾶλλον, ὅτε σεῖς ἡ ἰδία περιεγράψατε τὸν χαρακτήρα σας μετὰ πάσης εὐλικρινείας. Ἡ εἰκὼν, τὴν ὅποιαν μοι ἐδῶκατε περὶ τοῦ χαρακτήρος σας, ἀδυνατῶ μὲν νὰ πιστεύω ὅτι ἦτο ἐπιτυχής, μοὶ ἀπέδειξεν ὅμως ὅτι εἶσθε ἀληθινὴ φύσις.

Καὶ αὐτὰ αἱ ἀρεταὶ σας μοὶ εἶναι ὑπὲρ πᾶν ἄλλο προσφιλεῖς. Τώρα δέ, μετὰ τὸ μακρότατον δι' ἐμὲ καὶ πλήρες ἀγώνων διάστημα,

ὅπερ διέρρευεν ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μου, ἀποτείνονται πάλιν πρὸς ὑμᾶς διὰ τελευταίαν φορὰν καὶ σᾶς ἐρωτῶ, ἂν θέλετε νὰ γίνετε σύζυγός μου.

Θεωρῶ περιττὸν νὰ σᾶς ὑποσχεθῶ καὶ νὰ σᾶς ὀρκισθῶ ὅτι πᾶσα μου προσπάθεια θὰ τεινῇ εἰς τὸ νὰ σᾶς κάμω εὐτυχῇ. Τὸ καθήκόν μου τοῦτο μοὶ ἐπιβάλλει τὴν ὑποχρέωσιν νὰ σᾶς κάμω ἐνταῦθα καὶ μίαν ὁμολογίαν, τὴν ὅποιαν ἕως τώρα εἰς οὐδένα, οὐδὲ εἰς αὐτοὺς τοὺς μακαρίτας γονεῖς μου, ἐτόλμησα ν' ἀνακοινώσω: Ἡ γυνή, περὶ τῆς ὁποίας ἐπανειλημμένως σᾶς ὁμιλήσα, ἡ ὁποία ἔφερε τὸ ὄνομα σας, καὶ τῆς ὁποίας ἡ εἰκὼν ἦτο τόσον συγγενὴς πρὸς τὴν ἰδικήν σας, ἦτο σύζυγός μου. Ἀπέθανε πρὸ ἐτῶν. Ἐν μικρὸν κοράσιον, τὸ ὅποιον μᾶς ἐγεννήθη, ἦτο μέχρι τοῦδε τὸ μόνον ἀντικείμενον τῆς ἀγάπης μου καὶ τὸ κέντρον τοῦ βίου μου.

Σᾶς παρακαλῶ δέ, νὰ σταθμίσετε καὶ νὰ ἐξετάσετε μετὰ πάσης εὐσυνειδησίας τὴν καρδίαν σας, ἂν εἰμπορῇ νὰ ἀγαπήσῃ τὸ κοράσιον τοῦτο. Ἡ ἀγάπη μου πρὸς τὸ μικρὸν τοῦτο πλάσμα εἶνε διάφορος, ἀλλὰ δὲν εἶνε μικροτέρα τῆς ἀγάπης ἣν τρέφω πρὸς σᾶς.

Ἄν ἀποφασίσετε νὰ γίνετε σύζυγός μου, μὴ φοβηθῆτε — ὅτι ὁ κόσμος θὰ σᾶς κατακρίνῃ. Ἄν θέλετε νὰ ζήσετε μαζὶ μου ἐν Ἀγγλίᾳ ἡ εἰς ἄλλο τι μέρος, εἴτε προσωρινῶς εἴτε διὰ παντός, θὰ συμμορφωθῶ προθύμως πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν σας. Ἐγώ, ἀφ' ὅτου ἐπανεῖδον τὴν γενέθλιον χώραν, ποθῶ αὐτὴν διακαῶς. Τὸ Δρόννιγχοφ μοὶ φαίνεται ὑπαιότατος τόπος, διὰ νὰ εἰνέ τις εὐτυχής — καὶ αὐτὴ ἡ φύσις τοῦ τόπου φαίνεται κατάλληλος εἰς τὸ νὰ μεταβάλλῃ τὴν θλίψιν εἰς χαρὰν καὶ τὴν χαρὰν εἰς ἀληθῆ εὐδαιμονίαν.

Καὶ τώρα, σᾶς παρακαλῶ, Κλεμεντίνα Ἰουλίᾳ, μὴ με ἀφήσετε περισσότερον ἐν τῇ ἀβεβαιότητι καὶ πιστεύσατε εἰς τὴν εὐκρίνειαν τῶν αἰσθημάτων

τοῦ ὑμετέρου
Καίῳ Βίτσδορφ.

Μετά τὰ συμβάντα ταῦτα παρήλθον τέσσαρα ἔτη. Ὁ κόμης Καϊὺ Βιταδορφ ἔζη μετὰ τῆς συζύγου του Κλεμεντίνας Ἰουλίας ἀπὸ ἑνὸς καὶ ἡμίσεως ἔτους ἐν Δρόννιγχαφ, καὶ εἶχεν, ἐκτὸς τῆς θυγατρὸς του Καρμελίτας ἐκ τοῦ πρώτου του γάμου, ἥτις ἦτο τῶρα ἑννέα ἔτων, ἀκόμη δύο τέκνα ἐκ τοῦ δευτέρου του γάμου, ἓνα παῖδα καὶ ἓν κοράσιον.

Ὅχι ἥκιστα συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν ἀπόφασιν τῆς Κλεμεντίνας Ἰουλίας ἡ πρότασις τοῦ Καϊὺ περὶ τοῦ τόπου τῆς διαμονῆς των κατὰ τὰ πρώτα ἔτη μετὰ τὸν γάμον, — ἥτοι νὰ μὴ ἐπιστρέψωσιν ἀμέσως εἰς Δρόννιγχαφ. Ἐκτὸς τῆς προσφάτου μνήμης τῶν θλιβερῶν περιστάσεων, ὑπὸ τὰς ὁποίας ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία εἶχεν ἐγκαταλεῖψῃ τὸ Δρόννιγχαφ, ὑπῆρχε καὶ ἄλλος λόγος ὅστις ἀπέτρεπεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ νὰ ἐκλέξῃ ἀμέσως ὡς διαμονὴν τὸ κτήμα τοῦτο — ὁ φόβος ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ κόσμου: Ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία ὑπῆρξεν ἡ μνηστὴ τοῦ γηραιοῦ κόμητος Φέλιξ, καὶ τῶρα νὰ δέχεται συγχαρητήρια ὡς σύζυγος τοῦ υἱοῦ τοῦ μνητῆρός της! Ἀδύνατον!

Μετά ὀκτὼ ἡμερῶν σκέψιν ἀπῆντησεν ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία εἰς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Καϊὺ καὶ ἀπεδέχθη τὴν πρότασιν του. Ἡ ἐπιστολὴ ἦτο χαρακτηριστικὴ καὶ εἶχεν ὡς ἑξῆς:

Ἀγαπητέ μου Καϊὺ!

Ἡ προσφώνησις αὕτη θὰ σοὶ φανερώσῃ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὸ περιεχόμενον τῶν γραμμῶν τούτων.

Πλήρης συγκινήσεως καὶ εὐγνωμοσύνης ἀνέγνωσα τὴν ἐπιστολὴν σου καὶ σοὶ ἀπαντῶ, ὅτι σὲ σέβομαι καὶ σὲ ἀγαπῶ καὶ ἐπιθυμῶ νὰ γίνω ἰδική σου διὰ παντὸς τοῦ βίου.

Κατηγορημένη ἴσταμαι ἐνώπιον τῆς ἀγαθότητός σου καὶ μεταμέλειαν αἰσθάνομαι τῶρα, ὅτι ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον σὲ ἐνέβαλλον εἰς ἀμφιβολίας καὶ εἰς ἀνησυχίαν. Ἡ ἐπιστολὴ σου μοὶ ἀποδεικνύει ἐκ νέου τὴν ἀγαθότητα καὶ εὐγένειαν τῆς ψυχῆς σου καὶ μοὶ ὑπενθυμίζει τὴν ψυχρότητα μεθ' ἧς προσηνέχθην πρὸς τὴν θερμότητα καὶ εὐκρινείαν τῶν αἰσθημάτων σου. Ἀκουσε λοιπόν, φίλε μου, τί ἔχω νὰ σοὶ ὁμολογήσω καὶ προσπάθησε νὰ μὴ κρίνης ὀλίγον τι ἐπιεικέστερον.

Ἠγάπησα μίαν μόνην φορὰν, ὅτε ἤμην νεωτέρα, μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς μου. Ὁμολογῶ εὐκρινῶς καὶ τὸ λέγω ἑλευθέρως, ὅτι εἶμαι ἐξ ἐκείνων τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες μίαν μόνην φορὰν δύναται νὰ ἀγαπήσῃ μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς των. Ἀν βραδύτερον ἡ καρδιά μου ἐπαλλεν ἐξ αἰσθηματος πρὸς τινὰ ἀνδρα, τὸ αἶσθημα τοῦτο δὲν ἦτο ἔρω, ἀλλὰ θερμὴ, ἀγαθὴ, ἐπὶ σεβασμοῦ καὶ ὑπολήψεως στηριζομένη συμπάθεια.

Ἀλλ' ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἠγάπησα, δὲν ἀνταπεκρίθη πρὸς τὸ αἶσθημά μου μετ' ἴσης θερμότητος· τὸ στόμα του τοῦλάχιστον οὐδέποτε μοὶ ἐξεδήλωσε τοιοῦτό τι. Ἰσως τὸ σωματικόν μου ἔλαττωμα τὸν ἀπώθει ἢ διήγειρεν ἐν τῇ ψυχῇ του σοβαροὺς δισταγμούς.

Μετά ταῦτα ἦλθον τὰ ἔτη τῆς θλίψεως καὶ τῆς μονοτονίας τοῦ βίου, μετὰ τούτων δὲ ἡ ἡλικία ἐκείνη, καθ' ἣν ὁ νυμφικὸς πέπλος φαίνεται εἰς τὴν κόρην ὡς ἀερῶδης φανταστικὴ εἰκὼν.

Ὀλίγην μόνον ἀνακούφισιν καὶ παρηγορίαν ἐπὶ τῇ ὀδυνῇ διαψέσει τῶν νεανικῶν μου ὀνείρων εὐρισκόν ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῶν καθηκόντων μου, ἀλλ' οὐχὶ πλήρη ἀνάπαυσιν καὶ ικανοποίησιν.

Πάντοτε ἐξωγράφον ἐν τῇ φαντασίᾳ μου τὴν εὐδαιμονίαν, τοῦ νὰ ἔχῃ τις ἰδίαν οἰκογένειαν καὶ ν' ἀφιερῶι πρὸς αὐτὴν ὅλην τὴν ἐνέργειαν καὶ ν' ἀπολαύῃ τῶν ἀγαθῶν τοῦ βίου ἐν πλήρει ψυχικῇ γαλήνῃ.

Τὴν μητέρα μου ἀπώλεσα λίαν ἑνωρίς. Ξένη γυνὴ — καὶ ἂν εἶνε ἀγγελος — δὲν δύναται ποτὲ ν' ἀναπληρώσῃ ἐντελῶς τοιαύτην ἀπώλειαν. Ὁ πατήρ μου, τὸν ὁποῖον ὡς θυγάτηρ ἀγαπῶ μετὰ τρυφερότητος, εἶνε ἀνθρωπος μὲ περιορισμένον κύκλον ἰδεῶν.

Μετά ταῦτα ἦλθεν ὁ πατήρ σου, τὸν ὁποῖον ἐγνωρίζω ἤδη ἐκ τῶν ἐνδουσιωδῶν διηγήσεων τῶν συγγενῶν μου. Καὶ μὴ ὑπολογιζομένης τῆς κοινωνικῆς θέσεως, τῆς ὑψηλῆς περιωπῆς καὶ τῆς εὐπορίας του, ὁ μακαρίτης πατήρ σου εἶχεν ἱκανὰς ἀρετὰς καὶ ἐξοχα προτερήματα. Ἐκτὸς τούτου δὲ εἶχεν ἤδη βοηθήσῃ ἄλλοτε μετὰ μεγάλῃς γενναιώτητος τὸν πατέρα μου. Τοιοῦτοτρόπως εἰς τὴν συμπάθειαν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον μου προσετέθη καὶ αἰσθηματικὴ εὐγνωμοσύνη.

Ὅτε τὸν εἶδα, δὲν διεψεύσθησαν ποσῶς αἱ προσδοκίαι μου. Οἱ ἱπποτικοὶ του τρόποι, ἡ φιλοφροσύνη του, ὁ τρόπος καθ' ὃν προσεπάθει πάντοτε νὰ μοὶ καθιστῇ ἀνεπαίσθητον τὴν ὑπεροχὴν του, ἡ εὐγένεια καὶ ἡ λεπτότης, μεθ' ἧς ἐξήγησε τὴν χεῖρά μου, ὁ συγκινη-

τικὸς τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον πάντοτε φμῖλει περὶ τῆς μεγάλης θυσίας ἣν προσέφερον αὐτῷ, πάντα ταῦτα ἐμάλαξαν τὴν καρδίαν μου καὶ ἀφῆρσαν τοὺς φυσικοὺς καὶ εὐνοήτους δισταγμούς μου.

Γνωρίζεις τὰ ἐπακολουθήσαντα. Ἀλλ' ὑπάρχει καὶ ἄλλο τι τὸ ὁποῖον ἀγνοεῖς καὶ τὸ ὁποῖον ὀφείλω σήμερον νὰ σοὶ ὁμολογήσω. Ἀμέσως ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμὴν ὅπου σὲ εἶδα ἔλαβα ζωηρὸν ἐνδιαφέρον πρὸς σέ, καὶ ἂν δὲν παρουσιάζετο ὁ πατήρ σου, ἂν ἐξήτεις σὺ τὴν χεῖρά μου, θὰ σοὶ τὴν προσέφερον, ἀγαπητέ μου Καϊὺ, μὲ τὰ θερμότερα αἰσθήματα τῆς καρδίας μου καὶ συγχρόνως μὲ τὸ αἶσθημα τῆς εὐγνωμοσύνης.

Περατοῦσα τὴν ἐπιστολήν, πρέπει νὰ προσθέσω τὰ ἑξῆς:

Εἶμαι φύσει δεσποτική, καὶ ἥκιστα ἐνδοτική εἰς τὰ δικαιά μου· εἶνε δύσκολον νὰ ἐκφράζω τὰ αἰσθήματά μου· ἐξωτερικῶς εἶμαι μάλλον ψυχρὰ καὶ ἀπότομος ἢ θερμὴ, ἡ δὲ παρ' ἄλλων ψυχρότης μὲ καθιστᾷ αὐτόχρημα μάρμαρον. Ἐκ τῶν ἐλαττωμάτων τούτων ἔχεις καὶ σὺ περισσότερον μέρος ἢ ὅτι νομίζεις. Ἡ ὁμοίότης αὕτη τῶν χαρακτήρων μας μὲ ἐφόβιζεν· ἐκ τοῦ φόβου τούτου προήρχοντο κατὰ μέγα μέρος καὶ οἱ δισταγμοί μου! Ἐπὶ τέλους ὅμως μὴ νομίσῃς ὅτι ἡ ἀσθενὴ ἰσως χεῖρ, τὴν ὁποίαν θ' ἀπλώσω ἐπὶ τῆς Καρμελίτας σου, θὰ εἶνε ἄνευ ἀγάπης. Ἐχεις δικαίον. Πιθανὸν εἰς αὐτὸ νὰ ἔγκειται ἡ μεγίστη δυσκολία καὶ ἐξ αὐτοῦ νὰ ἐξαρτᾷται ὅλη ἡ μέλλουσα εὐδαιμονία μας. Βοήθησέ με λοιπόν. Σοὶ ὑπόσχομαι ὅτι θὰ εἶμαι δικαία — ἀκόμη καὶ ἂν δὲν θὰ εἰμποροῦσα νὰ ἀγαπῶ.

Ἀλλὰ — ἔσο ἐπιεικής.

Καὶ τῶρα περιβάλλω τοὺς βραχίονάς μου περὶ τὸν τράχηλόν σου καὶ σοὶ ψιθυρίζω εἰς τὸ οὖς, ἀγαπητέ μου Καϊὺ: Σὲ ἀγαπῶ καὶ σὲ περιμένω μετὰ πόθου. Ἐλα, σπεῦσε ταχέως εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς σῆς Κλεμεντίνας Ἰουλίας.

Εὐθὺς ὡς ἀνέγνωσα τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ὁ Καϊὺ ἔσπευσεν ἀμέσως νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ Ἀμβούργον. Εὗρε τὴν Κλεμεντίναν Ἰουλίαν ἐπιφυλακτικωτέραν ἐν τῇ συναντήσει ἀφ' ὅσον προσεδόκα, προσέει δὲ καὶ ὀλιγώτερον πρόθυμον εἰς τὴν ἐπιτάχυνσιν τῶν γάμων. Ἀλλὰ διὰ τῆς στενότητος μετ' αὐτοῦ συναναστροφῆς ἡ ἐπιφυλακτικότης αὐτῆς ἠφανίσθη· ἐγένετο ζωηρότερα, μαλακωτέρα τοὺς τρόπους καὶ διὰ τῆς ὑποταγῆς αὐτοῦ θερμότερά, ἐπὶ τέλους δὲ αὐτὴ ἡ ἰδία ἀπῆλθε μετὰ τινος ἀνυπομονησίας τὴν ὅσον οἶόν τε ταχύτεραν μετ' αὐτοῦ σύζευξιν.

Ἡ σύζευξις αὕτη ἐγένετο πράγματι δεκατέσσαρας μῆνας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ κόμητος Φέλιξ ἐν Ἀμβούργῳ πρὸς μεγάλην χερὰν καὶ πρὸς θρίαμβον τοῦ γηραιοῦ κόμητος Σλαίβεν· μόλις δὲ τότε ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἐγνωρίσεν ἡ γυνὴ τὸ μικρὸν κοράσιον, διὰ τὸ ὁποῖον εἰς τὸ ἑξῆς ὤφειλε νὰ εἶνε μήτηρ.

Ἡ Μερτσέδες δὲν ἦτο παρούσα κατὰ τὴν πρώτην ἐπίσκεψιν τοῦ Καϊὺ· ὥσαυτως δὲ καὶ κατὰ τὴν δευτέραν αὐτοῦ ἐπίσκεψιν πρὸ τῶν γάμων, ἡ κόρη ἔτυχε ν' ἀπουσιάζῃ ἐκ τοῦ πατρικοῦ οἴκου, διαμένουσα πλησίον συγγενῶν τινῶν ἐν τῇ ἐξοχῇ χάριν τῆς υγείας της. Ὅτε ὁ Καϊὺ ἀνήγγειλεν αὐτῇ τὴν μνηστευσίν του μετὰ τῆς Κλεμεντίνας Ἰουλίας, ἡ Μερτσέδες ἔγραψεν αὐτῷ ἐπιστολήν τινα ἰδιορρυθμῶς συντεταγμένην, ἐν ἣ ἔγινετο μνεῖα τῶν προτέρων γεγονότων καὶ ἥτις περιεῖχε προτάσεις τινάς, αἵτινες πρὸς στιγμὴν λίαν ζωηρῶς ἀνησχόλησαν τὸ πνεῦμα τοῦ Καϊὺ.

Ἐν τῇ ἐπιστολῇ ταύτῃ ἔγραψεν ἡ Μερτσέδες μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς:

«Ἐμαθα ἐν τῷ μεταξὺ κατὰ τύχην, ὅτι ἤσθε πρότερον ἐγγαμος καὶ ἀπωλέσατε τὴν προσφιλεῖ σύζυγόν σας. Ἐκ τινος εἰκόνης ἐγνώρισα καὶ τὸ θυγάτριόν σας, τὴν ἀγαπητὴν σας Καρμελίταν! Πόσον ὠραία εἶνε καὶ πόσον τὴν ἀγαπῶ, χωρὶς νὰ τὴν γνωρίζω!

Φιλήσατέ τὴν ἐκ μέρους μου καὶ δότε της τὰ ὀλίγα ἀνθὲ τὰ ὁποῖα εὗρίσκετε ἔγλειστα εἰς αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν.»

Ὁ Καϊὺ παρέβαλε τοὺς λόγους τούτους τῆς Μερτσέδες πρὸς τὴν στάσιν τῆς Κλεμεντίνας Ἰουλίας. Ναὶ μὲν αὕτη πολλάκις εἶχεν ἐρωτήσῃ περὶ τῆς μικρᾶς Καρμελίτας καὶ ἐπανειλημμένως εἶχεν ἐκφράσει τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ τοῦ νὰ ἴδῃ καὶ γνωρίσῃ αὐτήν, ἀλλ' ἐκ τῶν λόγων της δὲν ἐφαίνετο μέγα τι ἐνδιαφέρον οὔτε ἀληθινὴ ἀγάπη πρὸς τὸ κοράσιον. Καὶ εἰς τὰς μετὰ τοῦ Καϊὺ ἀνταλλασσόμενας ἐπιστολάς ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία ἀπέδιδε τὰ χαιρετίσματα τοῦ κορασίου μετὰ μεγάλῃς συντομίας. Ἦτο προφανές ὅτι μεταξὺ τῆς μητρός, ἥτοι τῆς μητριᾶς, καὶ τῆς θυγατρὸς δὲν ὑφίστατο μεγάλη συμπάθεια. Ἀκόμη καὶ κατὰ τὴν πρώτην ἤδη συνάντησιν αὐτῶν ἐξεφράσθη ψυχρότης τις εἰς τοὺς ὀφθαλμούς ἀμφοτέρων, ἣν δὲν ἠδυνήθη νὰ καλύψῃ ἡ ἐξωτερικὴ καὶ προσποίητος εὐγένεια.

Ὁ Καϊὺ ἐπαρηγορεῖτο μὲ τὴν ἐλπίδα περὶ τοῦ μέλλοντος, πλὴν

δὲ τούτου τὸ πνεῦμα τοῦ ἦτο ἀποκλειστικῶς προσηλωμένον εἰς τὴν γυναῖκα, τὴν ὁποίαν μετὰ τοσαῦτα ἐμπόδια καὶ τοσαύτην ἀντίστασιν κατάρθωσε νὰ κερδίῃ, οὕτως ὥστε τὰ συμφέροντα τοῦ τέκνου ἐλάχιστα ἤδη ἀπασχολοῦν τὰς σκέψεις του.

Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ ταξιδίου τῶν γάμων, ὅπερ διήρκεσεν ἐπὶ ἕξ καὶ ἐπέκεινα μηνῶν, ἡ μικρὰ Καρμελίτα ἔμεινε ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν καὶ περιθαλψιν τῆς οικογενείας Σλείβεν, ὅτε δὲ ἐπὶ τέλους ὁ Καϊὺ καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ ἐγκατεστάθησαν ἐν Δονδίνῳ, ἐθεώρησαν ἀμφότεροι καλόν, νὰ ἀφήσωσιν ἀκόμη ἐπὶ τινα χρόνον τὸ κοράσιον ἐν Ἀμβούργῳ, ἵνα μὴ διακοπῇ ἡ αὐτόθι ἀρξαμένη ἐκπαίδευσίς αὐτοῦ.

Πρὸς τὴν ἀπόφασιν ταύτην παρεκινήθη ὁ Καϊὺ κυρίως ὑπὸ τῆς Κλεμεντίας Ἰουλίας. Οἱ λόγοι τῆς ἦσαν τοσοῦτο πειστικοὶ καὶ ὁ Καϊὺ εἶχε συνειθίσαι κατ' ἀρχὰς τόσοον πολὺ εἰς τὸ νὰ πείθεται ὑπ' αὐτῆς, ὥστε οὐδόλως ἐπήρχετο εἰς τὸν νοῦν του ἡ ἰδέα ὅτι τὸ θυγάτριόν του παραμελεῖται τοιοῦτοτρόπως καὶ ἀποξενοῦται. Ἐπὶ δὲ μείζων ἐγένετο ἡ εὐπειθεὶς καὶ ὑποταγὴ τοῦ Καϊὺ εἰς τοὺς λόγους τῆς συζύγου του, ἀφ' οὗ αὕτη ἐγέννησεν αὐτῷ υἱόν.

Ἀλλ' ὅτε, ἕξ μηνῶν μετὰ τὸ γεγονός τοῦτο, οἱ δύο σύζυγοι ἀφίκοντο εἰς Ἀμβούργον πρὸς ἐπίσκεψιν, τὰ πράγματα ἤρχισαν κἀπὺ νὰ μεταβάλλωνται. Τότε δηλαδὴ ὁ Καϊὺ κατὰ πρώτην φοράν ἐνόησε καὶ ἡσθάνθη τὴν ἀποξένωσιν, ἣτις εἶχε συντελεσθῇ μετὰ αὐτοῦ καὶ τοῦ θυγατρίου του, ἤρχισε δὲ μάλιστα νὰ μέμφεται ἑαυτὸν διότι εἶχεν ἐνδόξως εἰς τοὺς λόγους τῆς συζύγου του καὶ διότι δὲν εἶχε σκεφθῇ πρότερον τὸν ἀφύσικον τοῦτον χωρισμὸν ἀπὸ τῆς ἀγαπητῆς του Καρμελίτας.

Ἀλλὰ πάντα ταῦτα ἦσαν μᾶλλον στιγμιαῖα καὶ παροδικὰ ἐντυπώσεις ἢ σοβαρὰ καὶ στερεὰ ἀποφάσεις προκαλοῦσαι σκέψεις. Ἡ Κλεμεντία Ἰουλία ἀπεδείκνυν αὐτῷ διὰ πειστικῶν λόγων, ὅτι ἡ ἐν Ἀμβούργῳ διαμονὴ τοῦ κορασίου ἦτο μέτρον ἐπιβαλλόμενον ὑπὸ τοῦ λογικοῦ, ἐνῷ αὐτὸς ἤθελε ν' ἀκολουθῇ τὰς ὁρμὰς τῆς καρδίας του· ὅτι τὸ κοράσιον, τὸ ὁποῖον ἕως τῶρα μόνον ἀγγλικά ἤξευρε νὰ ὁμιλῇ, ὤφειλε νὰ μάθῃ καὶ τὴν γερμανικὴν, ἀφοῦ βραδύτερον ἔμελλον νὰ ἐγκατασταθῶσιν ἐν Δρόννιγχαφ· ὅτι τὰ ἀποτελέσματα τῆς ὑπερβολικῆς στοργῆς καὶ ἐπικλείας ἐκ μέρους τοῦ καθίσταντο ἤδη φανερά καὶ αἰσθητὰ ἐν τῷ χαρακτῆρι καὶ τοῖς τρόποις τοῦ κορασίου· ὅτι ἡ ἀγωγή, τὴν ὁποίαν λαμβάνει τῶρα ἡ Καρμελίτα ἐν Ἀμβούργῳ, εἶνε μέγα εὐτύχημα· καὶ ὅτι ἐπὶ τέλους καὶ ὑπὸ ὕγιειν ἔποιν εἶνε καλῆτερα ἢ ἐν Ἀμβούργῳ διαμονὴ τοῦ κορασίου, ἢ ἐν τῇ ὁμιχλώδει καὶ πληρεὶ βλαβερῶν ἀτμῶν καὶ καπνῶν πόλει τοῦ Δονδίνου.

Ἡ δὲ βαρὺτης τῶν λόγων τῆς τούτων ἐνισχύετο ἐτι μᾶλλον ἀφ' ἐνὸς μὲν διὰ τῆς μεγάλης ἀγάπης, ἣν ἐδείκνυν πρὸς τὴν μικρὰν Καρμελίταν πάντα τὰ μέλη τῆς οικογενείας Σλείβεν, ἀφ' ἑτέρου δὲ καὶ διὰ λόγων τοῦ συμφέροντος τῆς οικογενείας ταύτης. Ὁ Καϊὺ δηλαδὴ ἐπλήρωνε σημαντικὸν ποσὸν εἰς τοὺς Σλείβεν πρὸς συντήρησιν τῆς Καρμελίτας, καὶ δὲν ἐπεθύμει νὰ στερήσῃ αὐτοὺς τοῦ βοηθήματος τούτου.

Ἀλλ' ὅτι πρὸ παντὸς ἄλλου καθήσυχάζεν αὐτὸν ἦτο ἡ ἀγάπη

καὶ τρυφερότης, μετ' ἧς ἐφέρετο πρὸς τὴν Καρμελίταν ἡ Μερτσέδες, ἣτις ἐν τῷ μεταξὺ χρόνῳ εἶχε λάβῃ μεγάλην σωματικὴν καὶ πνευματικὴν ἀνάπτυξιν. Ἡ Μερτσέδες ἐφαίνετο οὕσα ἀληθῶς δευτέρα μήτηρ διὰ τὸ κοράσιον. Ἦτο δὲ πράγματι συγκινητικὸν νὰ βλέπῃ τις μὲ πόσῃ στοργῇ καὶ τρυφερότητι τὸ κοράσιον ἦτο ἀφαισώμενον εἰς τὴν ἀδελφὴν τῆς Κλεμεντίας Ἰουλίας.

Κατὰ τινα νύκτα, μετὰ σφοδρὰν τινα σκηνήν, εἰς ἣν ἡ πεισματώδης συμπεριφορὰ τῆς Καρμελίτας εἶχε δώσῃ ἀφορμὴν, ἀφυπνίσθη ὁ Καϊὺ καὶ ἔκειτο ἐπὶ μακρὸν αὐπνος ἐν τῇ κλίνῃ. Ἀνεκφραστὸν τι αἰσθημα μεταμελείας ἐκυρίευσεν αἰφνης τὴν καρδίαν του. Ἐσπυλοῦντο τὸ θυγάτριόν του καὶ ἡ ἐξαφθεῖσα φαντασία του παρίστα αὐτῷ πάντα τὰ γενόμενα ὑπὸ τὰ σκοτεινότητά χρώματα. Ἐβλεπε τὴν Μερτσέδες μὲ τοὺς γλυκοὺς καὶ ἡπιοὺς τρόπους τῆς καὶ παρέβαλλε τὴν πραότητα αὐτῆς πρὸς τὴν αὐστηρότητα καὶ δριμύτητα τῆς Κλεμεντίας Ἰουλίας.

Ἡ Κλεμεντία Ἰουλία ἡσθάνετο κάλλιστα, τί συνέβαιναν ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ Καϊὺ, καὶ πρὸς στιγμὴν ἠγωνίζετο πρὸς ἑαυτὴν τίμιον ἀγῶνα. Ἀλλ' ἡ φιλαυτία τῆς καὶ ἡ πρὸς τὸ κοράσιον ἀντιπάθεια τῆς ἦσαν ἰσχυρότεραι παντὸς ἄλλου αἰσθήματος ἐν αὐτῇ.

Ἐπειδὴ ὅμως ἡγάπα τὸν Καϊὺ κατὰ τὸν ἰδιόρρυθμόν τρόπον τῆς προσέτι δὲ καὶ ἡ φρόνησις ἐπέβαλλεν αὐτῇ θυσίας τινὰς ἀντὶ τῶν θυσιῶν ἃς ὁ Καϊὺ ὑφίστατο χάριν αὐτῆς, ἤρχισε νὰ δεικνύῃ εἰς τὸν σύζυγόν τῆς περισσοτέραν τοῦ συνήθους ἀγάπην καὶ τρυφερότητα καὶ νὰ συγκατατίθεται προθυμότερον εἰς ἀπαιτήσεις, πρὸς τὰς ὁποίας ἄλλως συνείδησις ν' ἀντιτάσῃ ἐπιμονὸν ἀντίστασιν.

Ἄλλως, συνηθάνετο κάλλιστα τὴν μεγάλην ἐπιρροὴν καὶ ἰσχὺν ἣν ἐξήσκει ἐπὶ τοῦ ἀνδρός τῆς. Ἐγνώριζεν ἕκ πείρας, ὅτι ἐκ παντὸς οἰουδήποτε ἀγῶνος αὐτὴ πάντοτε ἐξήρχετο νικητρία, ἐν ἀνάγκῃ δὲ μετεχειρίζετο τὸ μαγικὸν ἐκεῖνο μέσον, τὸ ὁποῖον οὐδέποτε ἀποτυχάνει, ἐφαρμοζόμενον εἰς ἄνδρας, οἵτινες ὅχι μόνον ἀγαπᾶσι τὰς συζύγους τῶν ἀλλὰ καὶ ὅλην τὴν ζωὴν εἶναι ἠναγκασμένοι νὰ ἀγωνίζωνται ὅπως ἀποκτήσωσι τὴν ἀγάπην τῶν· Ἐκάκιων, ἔμενε χολιασμένη καὶ βωβὴ ἐπὶ ὀλοκλήρους ἡμέρας καὶ τοιοῦτοτρόπως ἠρέδιζε καὶ ἠνάγκαζεν αὐτόν, νὰ μεταχειρισθῇ πᾶν δυνατὸν μέσον πρὸς συμφιλίωσιν.

Ὅταν παρουσιάζετο ἐνώπιόν του μὲ τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ ἐπιβλητικὸν ἀνάστημά τῆς, μὲ τὰ νωπὰ, εὐχρῶα καὶ ὑγιή χρώματά τῆς, μὲ τὰ εὐτραφεῖ μέλη καὶ μὲ τὰς κανονικότητας, θελκτικὰς καὶ μαγευτικὰς γραμμὰς τῶν φρυγῶν χαρακτηριστικῶν τῆς, ὅταν ἐγέλα ἢ ὅταν παρετήρει αὐτόν μὲ τὴν ἰδιόρρυθμόν, γοητευτικὴν ἔκφρασιν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς, τότε ὁ ἄλλως νηφάλιος καὶ ἐνεργητικὸς ἀνὴρ ἐγίνετο σχεδὸν ὡς ταπεινὸς ὑπέρτης καὶ δὲν ὕψοιτο πλεόν, ὡς πρότερον, ὑπεράνω ἐκείνης, ἀλλὰ τούναντιον ἐκείνῃ ὑπεράνω αὐτοῦ.

Εἶνε ὅμως ἀληθὲς ὅτι ἡ σχέσις αὕτη οὐσιωδῶς εἶχεν ἤδη μεταβληθῇ ἀπὸ τῆς ἐν Δρόννιγχαφ διαμονῆς τῶν. Τὸ πάθος εἶχεν ὑποχωρήσῃ εἰς ἡμερώτερα αἰσθήματα καὶ ἡ ἀρχικὴ φύσις τοῦ Καϊὺ ἀνέλαβε πάλιν τὰ δικαιώματά τῆς. Ἦδη εἶχον λάβῃ χώραν μεταξὺ τῶν συζύγων πολλὰ σφοδρὰ καὶ ταραχώδεις σκηναί.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ.

1. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΖΟΔΑ, μετὰ βιογραφίας (ἐν σελ. 97).
2. ΘΥΣΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑΝ. Κατὰ τὴν ἐλαιογραφίαν τοῦ L. Bazzani (ἐν σελ. 101).

Ἡ θεὰ Minerva, ἣτις παρὰ Ῥωμαίοις ἀντεστοίχει πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν τῶν Ἑλλήνων, ἡ θεὰ τῆς δημιουργικῆς ἐφευρετικότητος, ἡ προστάτις τῶν τεχνῶν καὶ τῶν ἐπιτηδευμάτων καὶ ἰδίᾳ τῆς κλωστικῆς καὶ ὕφαντικῆς τέχνης τῶν γυναικῶν, ἀπῆλθεν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ῥώμῃ πολλῆς λατρείας παρ' ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Μίαν ἐκ τούτων παριστᾷ καὶ ἡ ἡμετέρα εἰκὼν, νεάνιδα περικαλλῆ προσφέρουσαν εἰς τὴν θεᾶν ἀνθὴ καὶ καρπούς. Ἐν τῷ ἐστερμένῳ σηκῷ ἐξέχει τὸ ἄγαλμα τῆς θεᾶς φερούσης ἐπὶ κεφαλῇ τὴν περικεφαλαίαν ὅπως ἡ Παλλὰς Ἀθήνη, μετ' ἧς οἱ Ῥωμαῖοι βραδύτερον συνεταύτισαν αὐτήν. Ἡ ἐστερμένη καὶ λευκὴν στολὴν περιβεβλημένη ἱέρεια ἐπιθέτει λίβανον ἐπὶ τῶν ἀνδράκων τῆς ἐσχαρίδος, ἐξ ἧς ἀναπέμπονται εὐώδης νέφη καπνοῦ. Διεσπαρμένα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους διακρίνομεν ἀνθὴ, τὰ ὅποια ἐσκόρπισαν

ἄλλαι γυναῖκες, πρὸ μικροῦ προσενεγκοῦσαι τῇ θεᾷ τὸν φόρον τῆς λατρείας τῶν.

3. ΚΙΒΑΝΗΛΟΠΟΙΟΙ. Εἰκὼν κατὰ τὴν ἐλαιογραφίαν τοῦ Otto Blumh (ἐν σελ. 105).

Λίαν ἐπιτυχῶς κατάρθωσεν ὁ καλλιτέχνης νὰ παραστήσῃ τὰς κακούργους φυσιογνωμίας τῶν παραχαράκτων. Θράσος, φόβος, ταραχὴ καὶ φρίκη ἐκφράζονται εἰς τὰ διάφορα πρόσωπα ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τοῦ προσεγγίζοντος κινδύνου, ὃν ἀναγγέλλει ἡ φρουροῦσα νεάνις, θυγάτηρ ἱσῶς ἐνὸς τῶν κακούργων. Εἶχον ἤδη κατασκευάσῃ μέγαν ἀριθμὸν κιβήλων νομισμάτων, ἐν κιβώτιον πλήρες, καὶ ἐξηκολοῦθουν τὴν ἐργασίαν τῶν, ὅτε αἰφνης ἡ νεαρὰ φρουρὸς τῶν κατέρχεται δρομαία τὴν λιθίνην κλίμακα τοῦ ὑπογείου θόλου, μὲ ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ φόβου καὶ τρόμου ἐν τῷ προσώπῳ καὶ τῇ στάσει τῆς, καὶ ἀναγγέλλει ψιθυρίζουσα τὴν προσπέλασιν τῆς ἀστυνομίας: «Ἐρχονται, ἔρχονται κλητῆρες!»